

Der er således udarbejdet »skovtællinger« i 1907, 1923, 1931, 1951, 1965 og 1976. Der er imidlertid så væsentlige forskelle mellem de enkelte tællinger, både med hensyn til indhold og udarbejdelse, at sammenligninger kan være vanskelige.

Ved at fastlægge, at der skal udarbejdes en skovstatistik mindst hvert 10. år, søges usikkerhedsfaktoren med de ujævne tidsintervaller begrænset.

Det er hensigten, at skovstatistikken bl.a. skal udnyttes til at følge løvskovarealets – herunder bøgearealets – udvikling, f.eks. om hvordan udviklingen forløber i forskellige ejendoms- og ejer kategorier.

Miljøministeren har nedsat et skovstatistiknævn, som har afgivet betænkning i foråret 1988 om landets fremtidige skovstatistik. Betænkningen peger på, at der med 10 års mellemrum skal gennemføres en skovstatistik, og at den hidtidigt anvendte metode moderniseres.

Til § 37

Bestemmelsen er – bortset fra en redaktionel ændring – enslydende med § 38 i forslag I.

Bestemmelsen skal sammenholdes med den gældende lovs § 10, stk. 2, der fastsætter, at en køber kan få en erklæring om skovens tilstand inden køkets afslutning.

Ifølge forslaget er det på den aktuelle ejers initiativ, at erklæringen skal afgives. Man antager, at anmodning herom især vil blive fremsat i forbindelse med et nært forestående ejerskifte.

Ifølge Instruks af 18. oktober 1978 for tilsynet med de private skove må erklæringen først udstedes, efter at distriktet har foretaget en besigtigelse af skoven.

Der er ikke konkrete planer om at udnytte adgangen til at fastsætte gebyr. I første omfang vil man følge arten og antallet af henvendelser om erklæringer om skoves tilstand. I givet fald skal gebyret dække omkostningerne for statsskovdistriktet ved at besigtige skoven og udarbejde erklæringen.

Til § 38

Bestemmelsen er ændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i § 39 i forslag I.

Selv om der ikke i den gældende lov findes bestemmelser herom, antages det, at statsskovdistriktet har ret til – evt. mod ejerens vilje – at besigtige en skovejendom. Det fremgår af tilsynsinstruksens pkt. 5 – og i øvrigt også af den tidligere tilsynsinstruks fra 1935.

Ændringen i forhold til forslag I går ud på, at adgangen i visse tilfælde kan gennemføres uden forudgående meddelelse til ejeren. Denne mulighed forventes alene at blive benyttet i ganske særlige tilfælde, f.eks. hvis overtrædelse af et påbud efter § 31 skal

stoppes, eller hvis ikke-genoprettelige overtrædelser af § 17 (f.eks. borthugning af egekrat eller afvanding af en skovsø) skal hindres.

Til Kapitel 8 om klage

Til §§ 39-40

Bestemmelserne er – bortset fra redaktionelle ændringer, – enslydende med §§ 40-41 i forslag I.

Bestemmelserne er nye i forhold til den gældende skovlov, men findes tilsvarende i en række andre nyere love.

Det er hensigten, at en afgørelse altid skal kunne påklages én gang, dvs. statsskovdistrikternes afgørelser kan påklages til Skov- og Naturstyrelsen. Skov- og Naturstyrelsens afgørelser som 1. instans kan påklages til Miljøministeriet. Dette er i overensstemmelse med anbefalingen i Arealudvalgets 2. delbetænkning: Det fremtidige ankesystem på Miljøministeriets og byggeLovens område (betænkning nr. 1120 fra juni 1987).

Efter § 40, stk. 4, har klage over f.eks. et påbud opsættende virkning, indtil klagemyndigheden har truffet afgørelse eller har bestemt andet. Indbringelse for domstolene af en administrativ afgørelse har derimod normalt ikke opsættende virkning.

Til Kapitel 9 om Skovrådet

Til §§ 41-42

Bestemmelserne er – bortset fra en redaktionel ændring – enslydende med §§ 42-43 i forslag I.

Den gældende lovs § 22 fastsætter, at der nedsættes et Statens Skovnævn, hvis medlemmer repræsenterer skovbrugserhvervet, dvs. de centrale skovmyndigheder, Hedeselskabet, Dansk Skovforening og De Danske Skovdyrkerforeninger.

Det er især beføjelser om behandling af enkeltssager, der ifølge skovloven er henlagt til Statens Skovnævn. Disse beføjelser har i dag mindre – eller ingen – praktisk betydning i forhold til tidligere.

Til gengæld har nævnet i stigende omfang fået en generel rådgivende funktion i skovbrugsfaglige spørgsmål, hvilket ikke var forudsat i loven. Det foreslås at lovfæste denne praksis ved at nedsætte et rådgivende udvalg (Skovrådet).

Derudover har Statens Skovnævn haft som opgave at udøve det skovkyndige skøn efter § 5 i lensafsløningsloven (majoratsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 638 af 16. september 1986.

På baggrund af den ændrede opgavebeskrivelse og sammensætning er det i forslag til lov om ændring af lensafsløningsloven, der fremsættes samtidig hermed, foreslået, at Skovrådet ikke fremover skal inddrages i behandlingen af disse konkrete enkeltssager.